

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):

Titel | Title:

Udgavebetegnelse | Edition Statement:

Udgivet år og sted | Publication time and place:

Fysiske størrelse | Physical extent:

Opera i 3 Akter af L. Illica og G. Giacosa ; Musik af G. Puccini ; Overs. af Einar Christiansen.

Madame Butterfly

3. Oplag.

Kjøbenhavn : Gyldendal, 1921

30 s.

DK

Værket kan være ophavsretligt beskyttet, og så må du kun bruge PDF-filen til personlig brug. Hvis ophavsmanden er død for mere end 70 år siden, er værket fri af ophavsret (public domain), og så kan du bruge værket frit. Hvis der er flere ophavsmænd, gælder den længstlevendes dødsår. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

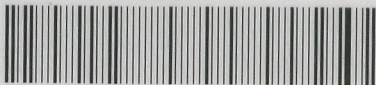
The work may be copyrighted in which case the PDF file may only be used for personal use. If the author died more than 70 years ago, the work becomes public domain and can then be freely used. If there are several authors, the year of death of the longest living person applies. Always remember to credit the author

L. Illica og
G. Giacosa:
Madame Butterfly
3. Opl. 1921.

56 - 366

DET KONGELIGE BIBLIOTEK
DA 1.-2.S 56 8°

1 1 56 0 8 02288 4

+ Rex

DET KONGELIGE TEATERS REPERTOIRE

MADAME BUTTERFLY

OPERA I TRE AKTER

AF

G. PUCCINI

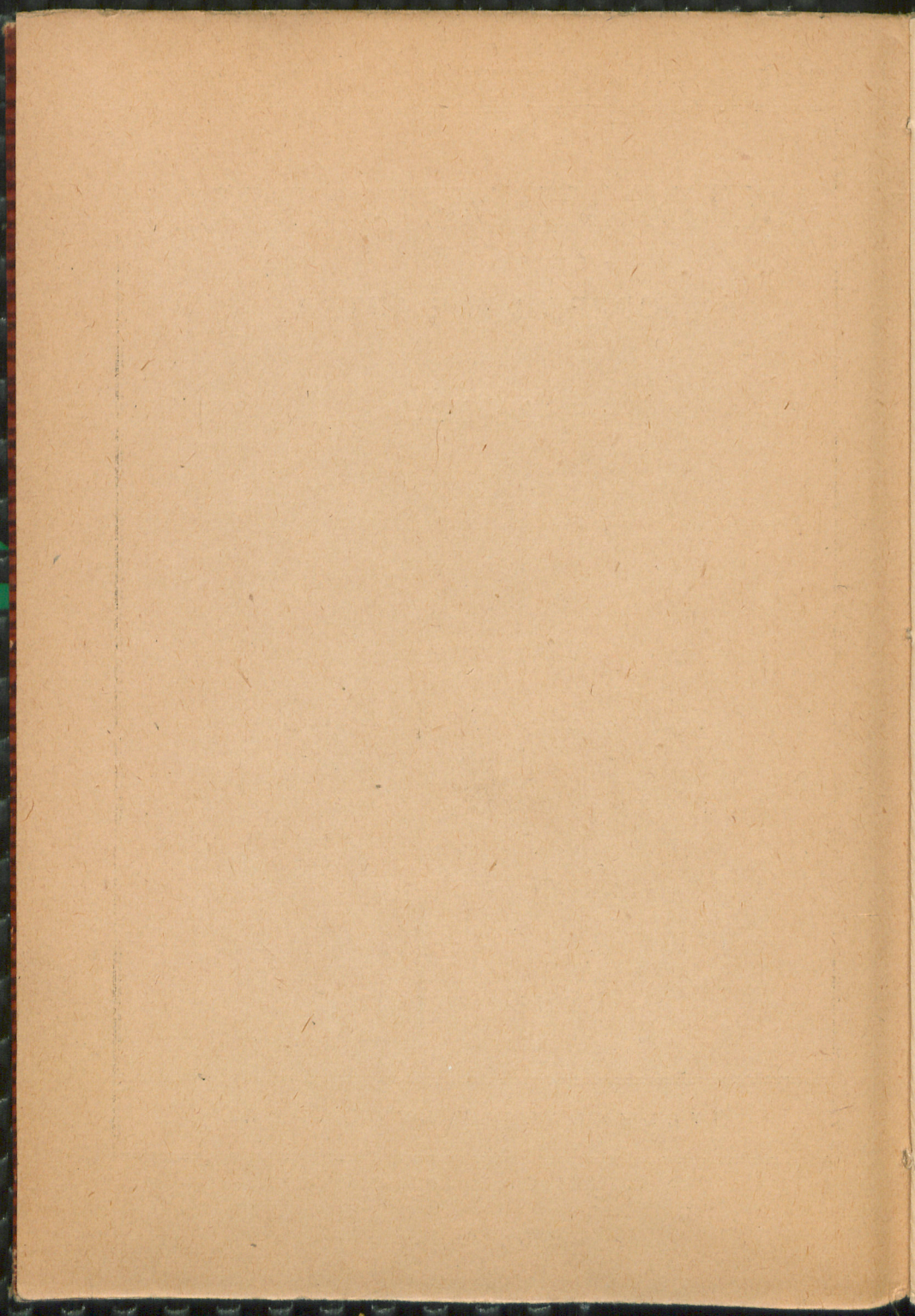

TREDIE OPLAG

GYLDENDALSKE BOGHANDEL

G. Ricordi & Co.'s Ejendom for alle Lande
(New Edition-Copyright 1904, by G. Ricordi & Co., Milano).

1 Kr. 25 Øre.

MADAME BUTTERFLY

OPERA I TRE AKTER

AF

L. ILLICA OG G. GIACOSA

MUSIK AF

G. PUCCINI

OVERSAT AF EINAR CHRISTIANSEN

ANDET OPLAG

1922. 1858

GYLDENDALSKE BOGHANDEL - NORDISK
FORLAG - KJØBENHAVN - KRISTIANIA
BERLIN - LONDON - MDCCCCXXI

G. Ricordi & Co.'s Ejendom for alle Lande
(New Edition-Copyright 1904, by G. Ricordi & Co., Milano).

PERSONERNE

MADAME BUTTERFLY, (Choco-san).
SUZUKI, hendes Kammerpige.
KATE PINKERTON.
B. F. PINKERTON, amerikansk Marineløjtnant.
SHARPLESS, amerikansk Konsul i Nagasaki.
GORO, Ægteskabsmægler (Nakodo).
FYRST YAMADORI.
EN BONZE.
YAKUSIDÉ.
DEN KEJSERLIGE KOMMISSÆR.
NOTAREN.
BUTTERFLYS MODER.
TANTEN.
KUSINEN.
„SAVN“.

Slægtninge og Venner af Butterfly.
Tjenestefolk.

Handlingen foregaar i Nagasaki i vore Dage.

GYLDENDAALS FÖRLAGSTRYCKER
KÖBENHAVN

FØRSTE AKT

Et højtliggende Sted udenfor Nagasaki. Japansk Hus, Terrasse og Have.

I Baggrunden, dybt nede, ser man Byen og Havnen.

FØRSTE SCENE

Pinkerton. Goro. Siden Suzuki.

(Goro fører under mange ydmyge Buk Pinkerton fra det ene Værelse ind i det andet og forklarer ham, med en vigtig Mine, men bestandig i dybeste Underdanighed, enhver Enkelthed i det lille Hus. Han skyder en Væg i Baggrunden til Side og oplyser Pinkerton om Hensigten med denne Indretning.)

De kommer frem ude paa Terrassen.)

PINKERTON

(forbavset over, hvad Goro viser ham)

Disse lette smaa Vægge —?

GORO

— kan til Side De skyde,
som selv De faar i Sinde.
Og fra Stuen herinde
kan en skiftende Udsigt De nyde.

PINKERTON

(ser sig omkring)

Og Brudekamret —? hvor er *det*?

GORO

(peger paa to forskellige Værelser)

De selv kan vælge.

PINKERTON

Den Væg kan ogsaa flyttes! —
— Salonen —?

GORO

(peger ud paa Trappen)

Pragtfuld!

PINKERTON

(forundret)

I det Fri?

GORO

De kan jo lukke.

PINKERTON

(medens Goro skyder Væggene frem og tilbage)

Jeg ser det. Ogsaa disse
kan skydes —

GORO

— op og i.

PINKERTON

Det er et Korthus, slet og ret.

GORO

Intet er her at laste.
Selv Taarne er ej saa faste —

PINKERTON

— et Teater, komplet!

(Goro fører Pinkerton ned i Haven og klapper tre Gange i Hænderne. To Mænd og en Kvinde kommer løbende og knæler langsomt og ydmygt for Pinkerton.)

GORO

(peger fra den ene til den anden)

Hun der, som Kammerpige,
vil Deres Brud til alskens Nytte være.
Han er Tjener, og *han* er Kok.
De næppe fatte kan den store Ære.

PINKERTON

Hvad hedder de?

SHARPLESS

(betakker sig leende og rejser sig)

PINKERTON

Gaa!

og bring Bruden herhen!

(Goro bukker og gaar ud i Baggrunden. Pinkerton op og ned.)

SHARPLESS

(følger ham med Øjnene)

De synes helt betaget,

som gjaldt det her en ægte Kærlighed!

PINKERTON

Ak ja — hvem véd!

Det er, som var min Sjæl med Trolddom
slaget.Om Hjertet er for Alvor ramt —
hvo kan det sige?

Fanget mig har denne purunge Pige —
ægte japansk i sin stilfulde Ynde —
smidig og kælen — sirlig og smækker,
fin som en Dukke, elfenbens-lækker!
Smutter hun ud af sit tremmede Bur,
straks er hun et med den glade Natur.
Fra Blomst til Blomst hun sig legende
svinger,

mens hendes Farver i Sollyset spille.
Gerne den Sommerfugl fange jeg vilde,
maatte jeg end knuse dens Vinger.

SHARPLESS

(jævnt og alvorligt)

Igaar til Konsulatet

for Deres Skyld gik hendes Vej.

Jeg hørte kun, jeg saa den Lille ej.

Men jeg mindes, hvor Stemmen
skælved i hendes Bryst.Det var Kærligheds evige Fryd,
der klang i den Røst.

De fine smaa Vinger,
dem maa De ej slaa ned —
ej lege med enfoldig Kærlighed.

PINKERTON

Kære Hr. Konsul, for mørkt derpaa De
ser.

De har ej Ungdoms glade Letsind mer.

— Whisky?

SHARPLESS

Tak. Et Glas endnu.

PINKERTON

(skænker i)

SHARPLESS

(med løftet Glas)

Mindes vi vil Deres Slægt i det fjerne!

PINKERTON

— og drikke paa, at jeg en Dag
min *rette* Brud maa finde:
en ægte Amerikanerinde!

GORO

(kommer aandeløs fra Baggrunden)

Ser De! der er de!

De kommer op ad Højen!

Man alt kan høre Støjen

af de mange Smaa, der pludre!

Hør blot, hvor de sludre!

(Pinkerton og Sharpless gaar hen i Baggrunden for
at se ned ad Bjærskrænten.)

TREDJE SCENE

Forrige. Butterfly. Kor.

KOR

(udenfor)

Klare Himmel! Favre Jord!
se det rige Blomsterflor!

BUTTERFLY

(udenfor)

Ind fra Havet mildt det lufter.
Foraarsmættet
Alt omkring os dufter!

SHARPLESS

Hør Ungdoms glade Fuglekor!

BUTTERFLY

Blandt alle Japans Piger
saligst er nu jeg.
Mod Himlen jeg stiger
ad Elskovs gyldne Vej.
Her, i dens varme Skær,
paa Skæbnen glad jeg bier,
og Liv og Død jeg vier
til ham, jeg har kær.

KOR

Kærligheds Glæder venter Dig her!
(Butterfly og hendes Veninder kommer ind, alle med
store, opsl. aede, manglefarvede Parasoller.)

BUTTERFLY
(til Veninderne)

Nu er vi her.

(Hun genkender Pinkerton og viser ham til Ven-
inderne.)

B. F. Pinkerton!

(Hun knæler)

Hil!

VENINDERNE
(slaa Parasollerne ned og knæler)

Hil!

(Derpaa rejser de sig Alle og nærmer sig Pinkerton
under mange Komplimenter).

BUTTERFLY
(nejler)

Underdanigst!

VENINDERNE

Underdanigst!

PINKERTON

Ret besværlig var nok Vejen!

BUTTERFLY

For en Brud, der længes, Herre,
véd jeg Kvaler tifold værre!

PINKERTON

Altfor fin en Kompliment!

BUTTERFLY

Jeg har mange fler paa Hjerte —

PINKERTON

Flere Guldorn —?

BUTTERFLY

Om De ønsker,
skal jeg straks —

PINKERTON

En anden Gang!

SHARPLESS

Miss „Butterfly“! — hvor smukt!
og hvor det passer!
Er De fra Nagasaki?

BUTTERFLY

Ja, jeg er.

Og min Slægt var fordum fin og anset.

(til Veninderne)

Ej sandt?

VENINDERNE

Vist saa.

BUTTERFLY

Jeg véd det nok, at fattig født
jo ingen være vil.

Den Stodder ikke findes,
som ikke gerne praed sig
en ædel Stamme til.

Dog tro mig, det er sandt: min Slægt
var rig.

Men ak — for Uvejrs Storm og Stød
falder Egen selv til Jorden.

Saa dansed vi som Geishaer
for det daglige Brød!

(til Veninderne)

Ej sandt?

VENINDERNE

Jo vist.

BUTTERFLY

Hvorfor dog skjule det?
eller skamme mig?
— af Frygt —?

(Hun smiler)

Saadan er Livet.

PINKERTON
(til Sharpless)

Hendes søde Barnlighed
gør mig forrykt.

SHARPLESS
Har De Brødre og Søstre?

BUTTERFLY
Ingen, Herre.
Kun en Moder —

GORO
En adelig Dame —

BUTTERFLY
Dog ej skjules det kan:
ogsaa hun kom i Nød.

SHARPLESS
Og Deres Fader —?

BUTTERFLY
(efter en Pause, kort og tørt)
Død.
(Veninderne staar med sænkede Hoveder. Goro er
forlegen. De vifter sig Alle nervøst.)

SHARPLESS
Hvor gammel er De?

BUTTERFLY
Ja, gæt en Gang.

SHARPLESS
Ti Aar?

BUTTERFLY
Lidt mere.

SHARPLESS
Tyve?

BUTTERFLY
Lidt mindre.
Femten jeg just har fyldt.
(skælnsk)
Jeg er alt lidt til Aars.

SHARPLESS
Femten Aar!

PINKERTON
Femten Aar!
SHARPLESS
Dukkernes Tid!

PINKERTON
Og Slikkeriernes!

FJERDE SCENE

*Forrige. Den kejserlige Kommissær. Notaren.
Butterflys Familie.*

GORO
(melder med en vigtig Mine de Ankomne og iler
derpaa ind i Huset paa et Vink af Pinkerton.
Fra Baggrunden kommer Butterflys Familie, som
hun og Veninderne gaar i Møde. Mange Hilsener
og Komplimenter. Familien betragter med Nysger-
righed begge Amerikanerne. Pinkerton har taget
Sharpless under Armen og betragter, afsides leende,
sin japanske Familie. De to Embedsmænd hilser
paa Pinkerton og gaar ind i Huset, hvor de mod-
tages af Goro.)

PINKERTON
Hvilket Optog! milde Himmell!
Aldrig jeg i mine Dage
til Familie har set Mage!

NOGLE SLÆGTNINGE
Hvor er saa han?

BUTTERFLY
(peger paa Pinkerton)
Der! kan I se!
Aldrig jeg saa
stolttere Mand!

EN KUSINE
Smuk er han ej!
Goro bød ham først til mig!

BUTTERFLY
Ja pyt! til Dig!

MODEREN OG ANDRE SLÆGTNINGE
Skøn som en Gud!
fin ser han ud!

ATTER ANDRE

Hun er saa vigtig af sit Held
og tror, at *hun* er yndig kun.
Men hendes Skønhed snart forgaar.
De skilles vil om føje Stund.

GORO

I Himlens Navn! saa hold dog Mund!
(Tjenere bringer Vin og Likør.)

YAKUSIDÉ

Skal vi ha'e Vin?

MODEREN OG TANTEN

Ja se blot, se!
en liflig Drik!
halvt brun som The,
halvt Karmoisin!

PINKERTON

En Blomst jeg her har plukket,
hvis Duft er stærk og mild.
Dens Honning har jeg drukket,
og alle mine Sanser
brænder nu som Ild.

SHARPLESS

Pris, o Ven, den Lykke,
som her De fandt hos hende.
Endnu er Knoppen lukket,
men Rosen boer derinde.
Selv om *De* kun betragter
som en Leg denne Pagt,
hun gør det sikkert ikke.
Husk, hvad jeg her har sagt.

SLÆGTNINGENE

De skilles snart —
det ser jeg klart.

BUTTERFLY

Mo'er, kom herhen!
(til de Andre)
Kom ogsaa I!
Gør nu som jeg!

en, to, tre!

Alle paa Knæ!

(De bøjer sig Alle for Pinkerton og Sharpless. Under det følgende gaar Familien rundt i Haven. Goro viser nogle af dem Huset).

PINKERTON

(gaar med Butterfly frem foran Huset)

Min smukke Brud, behager Huset Dig!

BUTTERFLY

O, Hr. B. F. Pinkerton — undskyld!
(hun viser, hvorledes hendes Ærmer er fuldpakkede af Smaating, saa at hun ikke kan tage hans Arm)
Men jeg har medbragt nogle Smaating,
forstaar De?

PINKERTON

Hvor er de?

BUTTERFLY

De er her.

Vær ikke vred.

PINKERTON

Nej, nej, hvorfor?

BUTTERFLY

(tager den ene Ting efter den anden ud af sine Ærmer og rækker dem til Suzuki, som er kommen ud paa Terrassen, og som bringer Sagerne ind i Huset)
Lommetørklæ'er — min Pibe!
og her et Bælte — en lille Brosche!
og et Spejl — og en Vifte!

PINKERTON

Og i Æsken der?

BUTTERFLY

Det er min røde Sminke!

PINKERTON

Oho!

BUTTERFLY

Jeg forstaar Dem! — Bort!

(hun kaster Æsken fra sig, og trækker et langt smalt Futteral frem.)

PINKERTON

Og *det* der?

BUTTERFLY

Noget Helligt!

PINKERTON

— som ikke man maa se?

BUTTERFLY

Nej, ikke nu. — De tilgi'er —?

(Hun løber ind i Huset.)

GORO

(han nærmer sig og hvisker til Pinkerton)

En Foræring fra Mikado
til hendes Fader —
med en Ordre!

PINKERTON

Og hendes Fader —?

GORO

— adlød Ordren.

(Butterfly er kommen tilbage og sætter sig hos Pinkerton paa Terrassen. Hun tager nogle smaa Statuetter frem af sit Ærme).

BUTTERFLY

Og disse her —

PINKERTON

Hvad betyder de Figurer?

BUTTERFLY

Mine Forfædres Sjæle.

PINKERTON

Ah — min Kompliment!

BUTTERFLY

(fortroligt og ærbødigt)

Hør mig —! skjult for Alle
gik igaar jeg til Kirken dernede.
Da mit Liv nu forandres,
maa og en anden Guddom jeg tilbede.
(i Angst)

Onkel Bonze ej det véd —
og min Slægt ikke heller.

I Skæbnen jeg mig følger,
og fuld af Ydmyghed
jeg for min Brudgoms Gud mit Hoved
bøjer.

Ham vil jeg trofast tjene,
og hans hellige Navn
skal os evigt forene.

Hvis De forlanger det, skal al min Slægt
nu være død for mig —

(hun skjuler Statuetterne)

som disse her!

(pludselig afbryder hun sig selv, i Angst for, at
hendes Familie skal have hørt hende.

Imidlertid har Goro aabnet Shos'i'erne.

I Værelset, hvor Alt er gjort i Stand til Ægteskabets
Fuldbyrdelse, befinder sig Sharpless og Embedsmændene.
Butterfly gaar derind og knæler. Pinkerton
staar ved Siden af hende. Familien knæler, ude i
Haven, med Ansigtet vendt mod Huset.)

DEN KEJSERLIGE KOMMISSÆR

(læser op)

Vi tilsteder

nærværende Benjamin Franklin Pinkerton,

Officer paa Kanonbaaden Lincoln
af de forenede Staters Marine
i Nordamerika —

og nærværende Frøken Butterfly
fra Kvarteret Omara-Nagasaki,
at indgaa Ægteskab —

ham i Kraft af eget Ansvar,
og hende i Følge Samraad med hendes
Slægt,
som er til Stede her.

(han giver Papiret til Underskrift.)

GORO

Først Brudgommen — saa Bruden.

(Begge underskriver)

Alt er i Orden.

VENINDERNE

(lykønsker Butterfly med mange Komplimenter)

O, Madame Butterfly!

BUTTERFLY

Nej, Madame Pinkerton!

(Veninderne omfavner og kysser Butterfly.
Imidlertid tager Notaren Papirerne til sig.)

KOMMISSÆREN
(til Pinkerton)

De bedste Ønsker.

PINKERTON
Jeg takker Dem oprigtigt.

KOMMISSÆREN
(til Sharpless)
Skal De til Byen, Hr. Konsul?

SHARPLESS
Ja, vi følger.
(til Pinkerton)
Træffes vi imorgen?

PINKERTON
Det gør vi sikkert.

NOTAREN
(tager Afsked med Pinkerton)
Ret mange Smaa!

PINKERTON
Forhaabentlig.
(Kommissæren, Notaren bort i Baggrunden.)

KONSULEN
(vender om og siger til Pinkerton med Vægt)
Husk mine Ord!
(Pinkerton gør en beroligende Bevægelse og hilser
med Haanden. Sharpless bort.)

PINKERTON
(kommer frem, gnider sig i Hænderne)
Nu er kun Familien tilbage.
De skal faa, hvad de kan drikke.
Og saa paa Porten med dem!
(Tjeneren bringer Drikkevarer til Gæsterne.)

PINKERTON
Hip! hip!
En Skaal for min søde, lille Kone!

KOR
O Kami! o Kami!
(Drikkevisen afbrydes pludselig af Raab fra Stien i
Baggrunden.)

FEMTE SCENE

*Pinkerton. Butterfly. Veninderne. Familien.
Goro. Onkel Bonze.*

BONZEN
Cho-co-san! Cho-co-san!
Jeg Dig forbander!

BUTTERFLY
(med Kor)
Onkel Bonze! Onkel Bonze!
(Familien stikker Hovederne sammen. Butterfly staar
alene.)

GORO
Hvor tør den gamle Skrighals
komme her dog til Stede
og forstyrre Festens Glæde!

BONZEN
Cho-co-san!
(Han kommer til Syne i Baggrunden. To Lanterne-
bærere gaar foran ham, to Bonzer følger efter ham.)

BONZEN
(mod Butterfly, med truende, udstrakte Hænder)
Hvorfor gik du til Missionen?

KOR
Forklar Dig, Cho-co-san!

PINKERTON
Det var Pokker til Brølen!

BONZEN
Nu svar mig, uden Nølen!

KOR
Forklar Dig, Cho-co-san!

BONZEN
Uden Taarer du staar.
Er da af Sten dit Hjerte?
Vanslægtet — ve! — vanslægtet!
Din gamle Tro og Stamme
har Du fornægtet.

KOR
Ve Dig, Cho-co-san!

BONZEN

Saa gid Dit falske Hjerte
evig Pine maa ramme

PINKERTON
(træder imellem)

Stop! nu er det nok!
Herfra med det samme!

BONZEN
(samler Familien om sig)

Forsamler Eder!
følg med mig her.

(til Butterfly)

Du har os sveget.
Forbandet vær!

PINKERTON
(driver dem ud)

Mit Hus er intet Marked.
Jeg taaler ikke her jert tomme Gøgl!

KOR

Ve, Cho-co-san!

(Bonzen, fulgt af Familien, trækker sig bort ad den
Sti, der fører ned til Byen. Moderen forsøger endnu
en Gang at omfavne Butterfly, men bliver revet med
af de Andre.)

Raabene fra den bortdragende Skare klinger endnu
en rum Tid. Butterfly staar stum og ubevægelig,
med Hænderne for Ansigtet, medens Pinkerton gaar
hen til Stien, for at paase, at alle Fredsforstyrrelserne
begiver sig bort.)

SJETTE SCENE

Butterfly. Pinkerton. Suzuki.

(Tusmørket begynder.)

Butterfly brister i Graad som et Barn. Pinkerton
hører det og iler hen til hende. Han drager blidt
hendes Hænder bort fra det forgrædte Ansigt.)

PINKERTON

Barn — Barnlille! græd dog ej!
lad Dig ej længere skræmme!

BUTTERFLY

Hør deres Skrig!

PINKERTON

Hele den dumme Hob er ikke værd,
at Graad skal dine smukke Øjne skæmme.

BUTTERFLY
(smiler)

Er det sandt, da er jeg glad;
og ej det smerter mer, jeg blev forstødt,
naar med Ord, der kom fra Hjertet,
De mig trøster, saa usigelig sødt.
(hun bøjer sig for at kysse hans Haand.)

PINKERTON
(vil ikke tillade det)

Min Haand? hvorfor?

BUTTERFLY

— fordi jeg véd,
hvor De har hjemme —
blandt Folk af fine Sæder —
er *det* et Tegn paa dyb Ærbødighed.

SUZUKI
(Inde i Huset)

Isagi, Inanami —
Sarundasico Kami!

PINKERTON

Hvem mumler *der*?

BUTTERFLY

Hun beder nu sin Aftenbøn.
(Det bliver mørkere.)

PINKERTON

Ja, det er Aften

BUTTERFLY

— dunkelt og stille —

PINKERTON

Og Du er ene her —

BUTTERFLY

— alene og forstødt —
og dog saa lykkelig!

PINKERTON

(klapper i Hænderne. Tjenerskabet kommer styrtende)

Skynd Jer og luk!

(Tjernerne skyder lydløst nogle Vægge til.)

BUTTERFLY

— alene, fjernt fra Verden!

PINKERTON

(ler)

— og fjernt fra Onkel Bonze.

BUTTERFLY

Suzuki, hjælp mig her.

(Suzuki tager Butterflys Natdragt frem af en Kiste og rækker den til hende, tilligemed et lille Toiletteskrin.)

SUZUKI

(bøjer sig for Pinkerton)

God Nat.

(Pinkerton klapper i Hænderne. Tjernerne bort. Butterfly gaar ind i Huset og gør ved Suzukis Hjælp et omhyggeligt Toilette til Natten. Brudekjolen tager hun af og ifører sig en helt hvid Klædning. Derpaa sætter hun sig paa en Pude og kæmmer sit Haar foran et Spejl.

Suzuki gaar. Pinkerton har tændt sig en Cigaret.)

BUTTERFLY

Den brogede Klædning ej længer sig
sømmer.

I Lillieklæder jeg hyller mig ind.

Hans Øje mig søger. Han smiler og
drømmer.Min Rødme jeg mærker som Ild i min
Kind.

PINKERTON

(betragter hende forelsket)

Behændig som et Egern — hvor ynde-
fuldt et Skue!

og denne lille Dukke er Pinkertons Frue.

BUTTERFLY

Jeg hører endnu deres vrede Stemmer
true:

udstødt og forbandet — udstødt, Butterfly!

— Ingen er dog lykkelig som jeg!

PINKERTON

(rækker Butterfly Haanden; hun stiger ned ad Terrassen)

Barn — dine Øjnes stjerneklare Blidhed
taler om navnløs Lykke.Og dragende straalere mod Slørets Sne
dine snoede Lokkers natlige Smykke.

BUTTERFLY

Jeg ligner den lille Gudinde,
der stiger ad Maanens skælvende Bro
ned til Jord paa sin vingede Sko —

PINKERTON

— og vort Hjerte besnærer.

BUTTERFLY

Ømt i sit Søvlslør hun svøber det ind,
og til salige Egne varsomt bort hun det
bærer.

PINKERTON

Men sig mig en Gang nu for Alvor,
om og Du af Hjertet mig elsker.
Hin lille Gudinde dog sikkert
maa kende de Elskendes Ed.

BUTTERFLY

Ak ja, men hun tør ikke tale.
Hun frygter at dø derved.

PINKERTON

Tænk ej paa Døden!
Elskov er Livet — altid Livet.
I mit Blod jeg dens Jubel kan kende.
Og i dit Blik
ser jeg dens Sol straalere og blænde.

BUTTERFLY

Ja, *De* for mig
er Lys og Himmel,
Sol og Stjernesvær.
Fra første Stund jeg saa Dem,
fik jeg Dem nær.

(Hun farer sammen, som om hun endnu hørte sine Slægtnings Raab. Saa vender hun sig stille og til-lidsfuld til Pinkerton paany)

De er høj og kraftig!
Saa godt og saa aabent De ler.
Naar blot De smiler,
ej Angst jeg føler mer.
I rolig Lykke
hos *Dem* jeg hviler.

(Det er Nat. Straalende Stjernehimmel.
Pinkerton har sat sig paa en Bænk i Haven. Hun nærmer sig langsomt til ham, knæler ned for ham og ser bedende paa ham.)

BUTTERFLY

Hold af mig, o, hold af mig —
en Smule, blot en Smule!
Med lidt vi Piger nøjes
som de sorgløse Fugle.
Fra Smaa vi er vant til
om Krummer kun at bede —
til at vente og knæle —
men tyst i vore Sjæle
en evig Længsel dønner,
der er dyb som Havet hist nede.

PINKERTON

Ræk mig din Haand til Kys — den silke-
bløde!

(med stor Ømhed)

O Butterfly! det Navn er *dit* med Rette,
Sommerfugl — Du søde!

BUTTERFLY

(drager sin Haand tilbage og siger bedrøvet)
Naar hos *Dem* man fanger
en Sommerfugl — ej sandt?

da til et Bræt den lille Stakkel nagles
med en Naal gennem Brystet —?

PINKERTON

(tager hendes Hænder og smiler)

Lidt Sandhed er deri.
Men hør, hvorfor det sker —:
at ej bort den skal fare.
Du er min Fange nu.
Jeg har Dig i min Snare.
Vær min!

BUTTERFLY

Ja, for bestandig.

PINKERTON

Bort din Angest Du jage!
Jeg Lykken Dig lover.
Ad Nathimlens Vover
tusind Stjerner nu drage.

BUTTERFLY

Ja se, hvilken Skare!

PINKERTON

— og Alt omkring os sover.

BUTTERFLY

Aldrig saa jeg dem saa klare.
Hvor de tindre, lyse, gløde —
som af tusind Øjnes Møde!
Hvilken Prag!

BEGGE

Himlen selv har velsignet vor Pagt.
(De gaar langsomt gennem Haven op til Huset.)

Tæppet.

ANDEN AKT

Det Indre af Butterflys Hus. Gardinerne er trukne for, saa at Værelset er halvmørkt. Suzuki knæler foran Buddhas Billede og beder. Fra Tid til anden ringer hun med Bedeklokken. Butterfly ligger udstrakt paa Gulvet, med Hovedet støttet mod sine Hænder.

FØRSTE SCENE

Butterfly. Suzuki.

SUZUKI
(beder)

Isagi, Isanami,

Sarundasico — Kami!

(trækker i Klokken for at vække Gudernes Opmærksomhed)

O, Du, Ton-sjo-adaj!

Lad ikke Butterfly

nu græde længer!

Hør min Bøn!

BUTTERFLY
(uden at røre sig)

Dovne og dumme er Japanernes Guder!

Amerikanernes Gud

— det sikkert jeg tror —

svarer straks, naar om Hjælp man ham
beder.

Men ak, han véd vel ej, at her vi boer.

(Hun falder i Tanker.

Suzuki rejser sig og aabner Shosi'en ud mod Haven.)

BUTTERFLY
(vender sig)

Hvormange Penge har vi?

SUZUKI
(bringer Butterfly nogle Mønter)

Her er Alt, hvad vi ejer.

BUTTERFLY

Det der? — Saa maa vi spare.

SUZUKI

Hvis ej snart nu han kommer,
kan ej mer vi os klare.

(Lægger Pengene tilbage.)

BUTTERFLY

Han kommer.

SUZUKI

Hvo véd!

BUTTERFLY
(ærgelig)

Hvorfor har ellers

han her sin Konsul ladet Lejen betale?

Ja, svar paa det.

(da Suzuki tier, med stigende Eftertryk)

Og hvorfor — skal man tro —

har han Huset med Laase forsynet,
naar ej her han vil bo?

SUZUKI

Ja, hvem véd!

BUTTERFLY
(utaalmodig)

„Hvem véd!“

Han har gjort det for at jage

onde Myg og onde Frænder

— al Slags Plage —

bort herfra,

hvor sin Hustru han ensom lod tilbage.
Og hans Hustru, det er *mig!*
Butterfly!

SUZUKI
(føler sig ikke overbevist)

Fremmed Sømand har let ved at glemme,
naar først han atter er hjemme.

BUTTERFLY

Ti dog! vil Du tie!

(søger med stigende Kraft at overbevise hende)
Da før Rejsen jeg bad ham —:
„tør jeg tro, vi ses igen om føje Stund?“
— svared han mig, tung om Hjertet —
men for Sorgen at skjule
med et Smil om sin Mund:
„o Butterfly —

vi mødes, naar Roser
din Have smykker —
og naar Rødkælken glad
sin Rede bygger!“

(lægger sig atter paa Gulvet)

Han kommer!

SUZUKI

Ak ja!

BUTTERFLY

Sig som jeg. „Ja. Han kommer.“

SUZUKI
(brister i Graad)

Ja. Han kommer.

BUTTERFLY

Du græder — Du græder! — Du tør
ikke tro det!

Hør mig: over Havets Flade
en Stribe Røg i Øst en Dag vi se
mod Himlen stige.

Hans Komme den os melder.
Snart paany i Havnen
Stjerneflaget smelder.
Se det hvide Krigsskib!
selv han staar i Stavnen.

Ej gaar jeg ham i Møde —
jeg sidder her paa Skrænten
og venter til Aftenrøde.

En sød, en salig Venten!

Jeg ser ham komme ud af Stimlen der-
nede,

og som en Prik, der vokser,
at nærme sig vor Rede.

Er det ham? er det ham?

Og naar han saa er kommen —
hør! o hør!

alt før han ser mig, „Butterfly“ han
raaber.

Men naar hans Røst jeg hører,
vil fluks i Skjul jeg træde —
ej for Spøg blot — af Frygt
for at dø af Gensyns-Glæde.

Og han i Angst

vil søge hid og did og kalde:

„Min søde, lille Kone! min Viol! min
Orkidé!“

og tusind andre Navne, som han gav
mig.

Som her jeg har fortalt Dig, vil det ske.
Lad dine Skrupler fare!

Jeg med mit Liv tør for hans Troskab
svare!

(Suzuki og Butterfly omfavner hinanden i dyb Rørelse. Derpaa gaar Suzuki bort. Butterfly ser tankefuld efter hende.)

ANDEN SCENE

Butterfly. Sharpless. Goro. Suzuki.

(Man ser i Haven Goro og Sharpless. Goro opdager Butterfly gennem Vinduet.)

GORO

(sagte til Sharpless)

Hun er hjemme.

(Han forsvinder i Haven.
Sharpless banker sagte paa Døren.)

SHARPLESS

Jeg er saa fri — Madame Butterfly!

BUTTERFLY

(uden at vende sig)

Madame Pinkerton! Undskyld!

(Hun vender sig og klapper af Glæde i Hænderne, da hun genkender Konsulen.

Suzuki kommer hurtigt ind, gør et Rygebord i Stand og bringer Puder og Skamler.)

BUTTERFLY

Hvad ser jeg? Hr. Konsul! kære Konsul!

SHARPLESS

De husker mig?

BUTTERFLY

Velkommen!

De er her paa hjemlig Grund.

(Hun opfordrer Konsulen til at sætte sig. Han lader sig, lidt plumpt, falde ned i en af Puderne. Hun sætter sig ligeoverfor og ler skælmisk til ham bag Viften, da hun mærker, han er forlegen. Lidt efter spørger hun ham, med største Elskværdighed)

Deres højsalige Fædre — har det godt?

SHARPLESS

(takker smilende)

Det haaber jeg.

BUTTERFLY

(giver Suzuki Tegn til, at hun skal gøre en Pibe i Stand)

De ryger?

SHARPLESS

Tak.

(Han tager et Brev op af sin Lomme)

Jeg har — —

BUTTERFLY

(afbryder ham uden at lægge Mærke til Brevet)

Hr. Konsul —

for mig er alting Solskin!

(hun tager et Drag af den Pibe, Suzuki har gjort i Stand, og rækker den til Konsulen.)

SHARPLESS

(afslaaet)

Nej Tak.

(Forsøger at komme tilbage til Brevet)

Jeg — —

BUTTERFLY

(lægger Piben bort)

Maaske De ønsker amerikanske Cigaretter?

SHARPLESS

(tager, lidt modvillig, en)

Tak.

— Jeg vilde gerne —

(han rejser sig.)

BUTTERFLY

(giver ham Ild)

— Maa jeg —?

SHARPLESS

(tænder, sætter sig derpaa igen og viser hende Brevet)

Et Brev fra Benjamin Franklin Pinkerton.

BUTTERFLY

Hvad siger De? — har han det godt?

SHARPLESS

Fortræffeligt!

BUTTERFLY

Jeg er den glædeste Kone i hele Japan. —

Vil De sig mig en Ting?

SHARPLESS

Gerne.

BUTTERFLY

Naar bygger i Amerika Rødkælken Rede?

SHARPLESS

(forbavset)

Hvadbehager?

BUTTERFLY

Bygger den før paa Aaret end her?

SHARPLESS

Men hvorfor dog?

(Goro, som er gaaet om i Haven, gaar op paa Terrassen og lytter til Butterflys Ord, uden at ses.)

BUTTERFLY

Min Mand det Løfte gav mig
at komme her tilbage just ved *den* Tid,
hvor Rødkælken bygger sin Rede.
Tre Gange, saa jeg, alt vore fik Unger.
Men maaske, i Deres Land,
faar de dem ikke saa tidt?

GORO

(brister i Latter.)

BUTTERFLY

(vender sig)

Hvem ler *der*? — Uf, det er Goro!

(sagte til Sharpless)

Den ækle Fyr!

GORO

(træder frem og bukker ydmygt)

Tør jeg —?

BUTTERFLY

(vinker ham bort)

Stille!

(til Sharpless)

Først maa De svare paa mit Spørgs-
maal!

SHARPLESS

Gør mig ondt — men desværre —
jeg har ej studeret Ornithologi.

BUTTERFLY

De véd det altsaa ikke?

SHARPLESS

Nej —

(tager atter Brevet frem)

Men tillad mig — —

BUTTERFLY

(afbryder ham, forfølgende sin egen Tankegang)

Nu ja!

Næppe var Pinkerton paa Vej herfra,

før Goro dér begyndte mig at plage.
Han snakked snart for hin og snart for
denne,

og bad mig blot at vælge.

(rejser sig)

Og just *nu* til en Nar
han vil, jeg skal mig sælge.

GORO

(til Sharpless)

Den rige Yamadori!
Hun trænger haardt til Penge.
Og af Familien har hun været udstødt
længe.

BUTTERFLY

(vender sig mod Baggrunden)

Min Tro — der er han!

TREDJE SCENE

Forrige. Yamadori.

(Yamadori i en Bærestol, omgivet af Tjenere. Goro
modtager ham knælende. Han stiger ud af Bære-
stolen, og hilser paa Konsulen og Butterfly.)

BUTTERFLY

Yamadori!
Har ej endnu din Elskovsglød
Du kunnet slukke?
Da bered Dig paa din Død,
thi jeg ler ad dine Sukke.

YAMADORI

(til Sharpless)

Uden Haab at maatte smægte,
værre Kval jeg kender ej.

BUTTERFLY

Sikkert dog til mange Kvinder
har Du hidtil fundet Vej.

YAMADORI

Jeg dem alle tog til Ægte,
og dem alle lod jeg gaa.

BUTTERFLY

Hvilken Ære!

YAMADORI

Dig jeg lover

evig Troskab, stol derpaa.

SHARPLESS

(afsides)

Jeg er bange, at idag jeg
neppe kommen er til Pas.

GORO

(til Sharpless, pegende paa Yamadori)

Haver — Smykker — Slaver! — og et
fyrsteligt Palads.

BUTTERFLY

(med Værdighed)

Jeg forlængst min Mand har fundet!

YAMADORI OG GORO

Ja, hun tror, at hun er bundet.

BUTTERFLY

Nej, jeg tror det ej. Jeg *er* det.

GORO

Jamen Loven —

BUTTERFLY

— er ikke for *mig*!

GORO

„Naar en Mand fra Konen rejser,
er hun med det samme fri!“

BUTTERFLY

Den Lov i Japan gælder —
men ej, hvor jeg har hjemme.

GORO

Hvor da?

BUTTERFLY

I Nordamerika.

SHARPLESS

(afsides)

Den stakkels Lille!

BUTTERFLY

(bestandig ivrigere)

Naar her blot Huset man aabner
og jager Konen derfra,
straks er det Skilsmisse, slet og ret.
Ej i Amerika
gaar det saa let.

(til Sharpless)

Ej sandt?

SHARPLESS

(forlegen)

Jo vist. — — Og dog —

BUTTERFLY

(afbryder ham og siger triumferende til Goro og Yamadori)

Dér er en Dommer,
som tilkalder Manden
og spørger ham strengt:
„De vil fra Konen gaal
sig os, hvorfor!“ —
„Hun har alt længe
grundigt mig kedet!“
Dommeren svarer:
„Put ham i Hullet!
lige paa Stedet!“

(kalder paa Suzuki for at afbryde Samtalen)

Suzuki! Te!

(Hun gaar hen til Suzuki, som har lavet Te og nu staar og skænker i Kopperne.)

YAMADORI

(sagte til Sharpless)

Der kan De se!

SHARPLESS

(sagte)

Hendes Blindhed gaar for Alvor mig nær.

GORO

(sagte til de to Andre)

Pinkertons Skib er anmeldt alt i Havnen.

YAMADORI

Hvis nu atter de mødes —

SHARPLESS

Han kommer ikke her.
Jeg end idag hende Alt skal forklare.

BUTTERFLY

(med Te, til Sharpless)
Deres Naade behager — ?
(bag Viften, hviskende)
To besværlige Mandfolk!

YAMADORI

Lev vel!
Med sorgfyldt Sind
Afsked jeg tager.
Dog har jeg Haab —

BUTTERFLY
(nejer ironisk)

Bevares!

YAMADORI

(gaar, men vender tilbage)
Hvis blot Du vilde —

BUTTERFLY
(heftigt)

Jamen jeg vil nu *ikke*!
(Yamadori bæres bort af Tjenerne. Goro følger efter.
Butterfly ler bag sin Vifte.)

FJERDE SCENE

Sharpless. Butterfly. Suzuki.

(Sharpless sætter sig og tager atter Brevet frem.)

SHARPLESS

Hør mig nu. Sæt Dem der,
og lad os sammen rolig læse Brevet
her.

BUTTERFLY
(tager Brevet)

Maa jeg — ?
Først kysse det — saa trykke det!
Det var smukt, at De kom her idag.
(giver ham Brevet tilbage)
Nu lad mig høre!

SHARPLESS
(læser)

„Besøg, kære Ven, den henrivende
Pige —“

BUTTERFLY

Staar det virkelig *der*?SHARPLESS
(alvorlig)

Ja, saadan staar der.
— Men hvis De hele Tiden —

BUTTERFLY

Ej et Ord mer! — bomstille!

SHARPLESS
(læser videre)

„Siden hine skønne Dage
tvende Aar er alt forløbne —“

BUTTERFLY

Hvor han mindes det nøje!

SHARPLESS

„Kanhænde Butterfly ej tænker mer paa
mig.”

BUTTERFLY
(vender sig forundret til Suzuki)

Ej tænker mer paa *ham* —!
Suzuki, hør dog!
(gentager med bebrejdende Tonefald)
„— ej tænker mer paa *mig* —“
(Suzuki bærer Teservicet bort.)

SHARPLESS
(afsides)

Uhjælpeligt!

(læser videre)

„Men har hun end mig kær, og venter
mig —“

BUTTERFLY

(tager Brevet fra Sharpless og kysser det)
O Du dejlige Brev! jeg velsigner Dig.

SHARPLESS

(tager atter Brevet og læser videre, stærkt bevæget)
— „saa be'er jeg Dem indstændigt

saa hensynsfuldt som muligt
at forberede hende —“

BUTTERFLY
(aandeløs)

Han kommer!

SHARPLESS

„— paa *Alt!*“

BUTTERFLY

Naar da? — idag? — imorgen?

SHARPLESS
(afsides)

Umuligt!

Nu hugger jeg Knuden over.

Gid Fanden havde Pinkerton!

(ser hende alvorligt i Øjnene)

Sig mig, Madame Butterfly,

hvad vel De vilde gøre,

hvis han nu *aldrig* —

kom igen?

BUTTERFLY
(staar stiv, dødbleg, med sænket Hoved, og svarer
stammende, med barnlig Ydmyghed)

To Ting.

Jeg kunde paany —

fornøje Folk med Sang og Dans,

eller ogsaa — hellere — dø.

SHARPLESS
(tager hendes Hænder)

Dybt det smerter mig

at maatte Deres Drøm tilintetgøre.

Vil et Venneraad De høre?

Tag mod Yamadoris Tilbud.

BUTTERFLY
(trækker sine Hænder tilbage)

De, Hr. Konsul — det raader *De* mig
— *De!*

SHARPLESS

Kan jeg da andet?

BUTTERFLY
(klapper i Hænderne)

Kom, Suzuki! hurtig! hurtig!
Konsul Sharpless gaar sin Vej.

SHARPLESS
(vil gaa)

De jager mig bort?

BUTTERFLY
(angrer, hvad hun har gjort, og forsøger, hulkende
at holde ham tilbage)

Vær ej vred.

Alle Raad er her forgæves.

SHARPLESS
Jeg forstaar Dem. — Jeg var grusom.

BUTTERFLY
Aa, De saared mig saa blodigt,
dybt i Hertet, aa saa blodigt!
(Hun vakler, han vil støtte hende, men hun tager
sig sammen)

Jeg *kan* selv. Tak.

Det blev sort for mit Blik.

Nu er det ovre

— svundet bort som en Sky over Havet.
(tager en stærk Beslutning)

Ja, han har glemt mig!

(Hun iler ud og kommer et Øjeblik efter tilbage
med sin lille Dreng, som hun bærer paa venstre
Skulder)

Men han her! han her!

har ogsaa *ham* han kunnet glemme?
(hun sætter Barnet paa Gulvet.)

SHARPLESS
Det er *hans*?

BUTTERFLY
Ser man ellers her i Japan
Børn med Øjne blaa som Himlen?
og med Lokker gyldengule?

SHARPLESS
(som er dybt bevæget)
Ja, i Sandhed.
— Og Pinkerton — — véd det?

BUTTERFLY

Nej, den Lille blev først født,
da *han* var alt forlængst paa Vejen
hjemad.

Men nu maa De skrive til ham,
at en faderløs Søn
venter ham her.

Og da skal De blot se,
da vil han komme —

som en Stormfugl over Havet!

(sætter Barnet paa en Pude og knæler hos det)

Ved Du, hvad den Herre

havde Hjerte til at tænke —?

at din Moder Dig paa Armen skulde
tage

og med Dig drage

i alskens Vejr i Byen rundt.

Klæder og Brød hun skulde til Dig
tigge,

uden Hjem paa Gaden ligge,
hvor ofte før hun døjede ondt,

og raabe: „hør dog, hør min jammer-
fulde Bøn!

lad jer røre af min Sorg og hjælp min
lille Søn!“

Og ak, tilsidst

maatte Butterfly vel atter til Guitarens
Klang

som i fordums Tid

mellem Geishaer tralle sin Sang.

Men Dansens jublende Rytmer
vilde drukne i Graad.

(synker sammen i Skræk)

Nej, nej. Det skal ej ske. Saa véd jeg
bedre Raad.

Ej dette Liv, som kun til Skændsel
fører!

Døden! Døden!

Men Geisha ej!

Før vil jeg ende selv mit Liv en Dag.

Ja — dø!

SHARPLESS

(afsides i stærk Bevægelse)

Hun er fortabt.

(tager sig sammen)

Nu maa jeg gaa. Kan De tilgive?

BUTTERFLY

(rejser sig og giver Sharpless høfligt Haanden. Der-
paa vender hun sig til Barnet)

Kom her, giv ham din Haand.

SHARPLESS

(tager Barnet paa Armen)

De smukke, blonde Lokker!

Sig mig, hvad Du hedder.

BUTTERFLY

Kan Du svare —:

Nu hedder jeg „Savn“.

Men skriv til Fader,
at naar han kommer tilbage
da er „Jubel“ mit Navn.

SHARPLESS

Jeg lover Dig. Det skal jeg skrive til
ham.

(han hilser paa Butterfly og gaar hurtigt bort.)

FEMTE SCENE

Butterfly. Suzuki. Goro.

SUZUKI

(kommer ind, trækkende Goro efter sig)

Slange! væmmelige Kryb!

BUTTERFLY

Hvad nu?

SUZUKI

Det er den Tudse!

Daglig hopper

han her omkring

og skraaler ud for alle Vinde,

at Ingen véd, hvem Drengens Fader er.

GORO

Jeg mente blot, at i Amerika,
der vil et Barn, som ej er rigtig ægte,
 bestandig, hvor han kommer,
 kun mødes af Foragt.

BUTTERFLY

(skriger op, henter sin Kniv)

Du lyver! lyver! — Usling! lyver!

(Hun støder Goro omkuld og truer ham med
 Kniven)

Et Ord endnu — og Du er Dødsens!
 Bort med Dig!

(Goro styrter ud. Suzuki har baaret Barnet ind i
 det tilstødende Værelse.)

SJETTE SCENE

Butterfly. Suzuki.

(Butterfly staar en Stund ubevægelig. Derpaa læg-
 ger hun Kniven tilbage paa dens Plads.)

BUTTERFLY

(tænker paa sit Barn)

Engang — vær Du blot tryk —
 mit Hjertes Fryd og Vaandel!
 mit Barn! mit Eneste! —
 engang, det ved jeg, kommer
 din Hævner hid
 og drager bort med os —
 bort til sit fjerne Fædreland.

(Fjerne Kanonskud høres.)

SUZUKI

(kommer ilsoomt)

Hør Kanonen dernede!

(De iler ud paa Terrassen)

Det er sikkert et Krigsskib!

BUTTERFLY

Et hvidt! et hvidt!

Og Stjernebanneret vajer fra Masten!

Det vender — og kaster Anker —

(Hun henter en Kikkert og ser i den)

Kom og støt min Haand, at jeg Navnet
 kan læse!

(Suzuki gør det)

Navnet — Navnet —!

Ja! — Abraham Lincoln!

(Giver Suzuki Kikkerten og gaar i den højeste Be-
 vægelse ned fra Terrassen)

Løjet har I, alle! alle!

Kun jeg har troet ham, jeg, som elsker
 ham!

Se, hvor din Tvivl er gjort til Skamme!
 Han *er* her! han *er* her!

og just paa den selv samme Dag,
 da I andre røved mig Haabet.

O, Sejr for mig!

for min Tro, for min Elskov,
 der aldrig har vaklet.

Ja, han er kommet!

(til Suzuki)

Ferskentræets Krone skal Du ryste!

i dets Regn vil jeg staa.

Køle jeg vil med de dugfriske Blomster
 Kindernes Rødme.

SUZUKI

O, Butterfly, vær rolig dog! Du græder.

BUTTERFLY

Nej, jeg ler! se kun, jeg ler. —

Naar tror Du, han kommer?

Om en Time —!

SUZUKI

Maaske.

BUTTERFLY

Saa om to da.

Alt skal her

lyse rigt af Blomster,

som Natten af Stjerner,

gaa og pluk!

(Hun gaar ind i Værelset.)

SUZUKI
(gaar ned i Haven)

Hvilke Blomster?

BUTTERFLY

Alle Slags —
Fersken — Rose — Rosmarin!
hele Havens Farvepragt!
alle Buskes Flor!

SUZUKI
Haven vil blive nøgen,
som var Vinteren nær.

BUTTERFLY
Vaaren i al sin Skønhed
skal gro i Stuen her.

SUZUKI
(rækker hende Blomster)
Her er Blomster!

BUTTERFLY
Pluk kun flere!
(Hun smykker Værelset med Blomster, medens
Suzuki atter gaar ned i Haven.)

SUZUKI
(fra Haven)
Hvor mange lange Dage
saa Rosen ej dit Øje,
dugget af Smerte,
at spejde over Havet hen!

BUTTERFLY
Nu har mit Hjerte
intet Ønske tilbage.
For al min Graad gav Jorden
mig Blomster igen.

SUZUKI
(med Favnen fuld af Blomster)
Hele Haven!

BUTTERFLY
Tog Du Alting?
— Kom og hjælp mig!
(De strør Blomster omkring og danser.)

BUTTERFLY OG SUZUKI
Smilende Foraarslykke
overalt skal sprede sit Skær!
Blomsternes milde Aande
dufter som Solskinsvej.
Allevegne strø vi dem her!
Og om hans Stol vi binde
lette Ranker, fine Grene!
Lillie, Rose og Verbene
straale, hvor han staar og gaar!
Ind fra Haven vi bære
Iris og Rosmariner,
Violer og Jasminer,
hele den glade Vaar!

(Suzuki sætter nu to Lamper paa Toiletbordet, ved
hvilket Butterfly har sat sig til Rette. Solnedgang.)

BUTTERFLY
Sæt op mit Haar! —
Nej først, bring mig den Lille!

(Suzuki henter Barnet.)

BUTTERFLY
(betragter sig sørgmodigt i Spejlet)
Ak, jeg har tabt mig.
Længsel og Taarer har bleget min
Kind.
Mit Blik er blevet mat af at spejde
mod Søen.

(til Suzuki)
Smink med det røde en Smule mine
Kinder.

(til Barnet)
Og Du skal ha'e lidt med,
at ej dit Ansigt synes skal for blegt,
hvis Du skal vaage længe.

SUZUKI
Hvis jeg skal sætte Haaret, maa Du
holde Dig stille.

BUTTERFLY

(ser smilende frem for sig)

Hvad vil de sige — Slægt og Venner?

Over min Skæbne

spottet de har!

Og Yamadori — den kælne Nar!

Nu maa *de* staa til Skamme.Det er *dem*, som nu Spotten vil ramme.

SUZUKI

Jeg er færdig.

BUTTERFLY

Min Brudekjole! hurtigt!

(hun klæder sig om)

O, hvilke Minder!

Juble han vil, naar han ser mig
i denne Dragt.

(Til Suzuki, der har klædt Barnet om)

En Valmublomst i Haaret!

(Hun ser sig i Spejlet)

Ret saa!

(Hun giver Suzuki Tegn til, at denne skal lukke
Shosi'erne. Det bliver mørkt.)

BUTTERFLY

Her i Væggen borer jeg tre smaa
Huller,

et Kig til hver!

saa vil som tre smaa Mus vi ganske
stille

ham vente her.

(Hun laver tre smaa Huller i Bagvæggen, det
øverste til sig selv, et længere nede til Suzuki, og
et helt nede til Barnet.Hun anbringer Barnet paa dets Plads, og baade
hun selv og Suzuki stiller sig op for at se ud.
Butterfly staar rank og stiv som en Billedstøtte.
De to andre sover efterhaanden ind. Maaneskin
i Stuen.)*Tæppet.*

TREDJE AKT

Samme Sted. Butterfly staar, bestandig ubevægelig og ser ud. Barnet sover. Suzuki ligeledes.
I det Fjerne høres Matroser raabe og svare hinanden. Dagen gryer langsomt.

FØRSTE SCENE

Butterfly. Suzuki. Barnet.

SUZUKI
(vaagner pludselig)

Alt Morgen!

(Banker Butterfly paa Skulderen)
Cho-co-san!

BUTTERFLY

Vær tryk. Han kommer snart.
(Hun tager det sovende Barn paa Armen.)

SUZUKI

Gaa ovenpaa og hvil Dig *der* en Kende.
Saasnart han kommer, skal jeg kalde
paa Dig.

BUTTERFLY
(bærer Barnet bort)

Sov ved mit Hjerte!
Du, min dyre Skat.
Dig Gud beskærmer,
mig har han forladt.
Omkring dit Haar
der Solglans staar.
Sov ved mit Hjerte.

SUZUKI

Den stakkels Butterfly!
(Det banker paa Indgangsdøren.)

ANDEN SCENE

Suzuki. Pinkerton. Sharpless.

SUZUKI
(aabner Døren og skrider af Overraskelse, da hun
ser de to Herrer.)

PINKERTON
Stille! stille! væk hende ikke.

SUZUKI
Hun faldt sammen af Træthed.
Den hele lange Nat har hun ventet her
paa *Dem*

med sit Barn.

PINKERTON
Hvem har fortalt —?

SUZUKI
I de sidste tre Aar
har hvert Skib, der kom hertil,
i sin Kikkert hun prøvet
for at skelne Flag og Farve.

SHARPLESS
Der ser De.

SUZUKI
Skal jeg kalde?

PINKERTON
Nej vent.

SUZUKI

Se Dem om!
Igaar hun smykked Stuen her
med Blomster.

SHARPLESS

Fik jeg Ret?

PINKERTON

O, Gud!

SUZUKI

(hører Skridt i Haven og raaber forundret)

Hvem er i Haven derude —? en
Dame?

PINKERTON

Stille!

SUZUKI

Hvem er det?

SHARPLESS

Lad kun Alt hende vide!

SUZUKI

Hvem er det? hvem er det?

PINKERTON

(forlegen)

Hun er kommet med *mig*.

SUZUKI

Hvem er det? hvem er det?

SHARPLESS

(sagte, men fast)

Det er hans Hustru.

SUZUKI

(staar som bedøvet, løfter derpaa Armene mod
Himlen og falder paa Knæ, med Ansigtet mod
Jorden)

Alle hellige Sjæle! forbarm Jer!

Saa er al hendes Glæde forbi.

Den er forbi.

SHARPLESS

(beroliger hende)

Vi valgte just denne aarle Time
for ene med *Dig* her at tale —
og for at finde — i vor Vaande —
lidt Hjælp hos *Dig*.

SUZUKI

Hvad kan jeg? — hvad kan jeg —?

SHARPLESS

For hende ingen Trøst eller Lindring

der gives,

men for Drengen maa der sørges,

at hans Fremtid kan trives.

Hun, som ej vover

herind at træde,

vil ofre Barnet al sin Tid.

Saa tal med hende!

Hun er en ædel, en hjertensgod Kvinde!

gaa og bring hende hid.

SUZUKI

De forlanger for meget af en Moder!

SHARPLESS

Og selv om din Frue hende ser, hvad

kan det skade?

Bedst var det, om hun straks

blot ved Synet af den fremmede

Alting forstod.

Gaa og hent hende, gaa nu, vær god!

PINKERTON

O, hvor bitter en Duft der stiger mig
i Møde

fra de visne Blomster her!

Uforandret er Stuen —

kun overalt et Dødningskær!

(Han opdager sit Portræt)

— Mit eget Billed!

Tre Aar er svundne alt.

Og i de lange Tider

har hver Dag og hver Time hun talt!

(Suzuki gaar ned i Haven.)

PINKERTON

Jeg kvæles herinde!

Sharpless — De kommer vel snart?

((Han vil gaa.))

SHARPLESS

Har jeg ej forudsagt det?

PINKERTON

I Deres Haand betror jeg hende.

— O, havde jeg blot anet!

SHARPLESS

Jeg bad Dem — kan De huske? —

da hun sin Haand Dem rakte? —:

„Pas paa! hun blindt Dem tror.“

Og sandt var mit Ord.

Trofast har hun ventet,

ej Raad villet høre,

men lukket Hjerte og Øre

for al Formaning til.

PINKERTON

Ak! hvad jeg har syndet,

forstaar jeg nu tilfulde,

og føler, at Anger

evig nage mig vil.

SHARPLESS

— Men gaa kun! gaa!

Hvad der er sket, det maa hun nu
erfare.

PINKERTON

Lev vel, o skønne Plet,
 hvor alt i Solskin jeg saa;
 altid i Foraarsfarver
 vil dine Blomster staa.

SHARPLESS

Hun bærer i sit Hjerte paa en hemme-
 lig Ve!

De husker min Formaning, hvad jeg har
 sagt, vil ske.

PINKERTON

Hvert Skridt, som her jeg gaar,
 som et Stik mit Hjerte naar.

Lev vel, mit Blomsterrige!

Lev vel, min svundne Vaar!

(Han trykker Konsulens Haand og gaar hurtig bort.)

TREDJE SCENE

Suzuki. Kate. Sharpless. Butterfly.

(Suzuki kommer fra Haven med Kate, som bliver staaende nedenfor Terrassen.)

KATE

Vil Du alt hende sige?

SUZUKI

Det lover jeg.

KATE

Og bede hende møde mig med Tillid?

SUZUKI

Det lover jeg.

KATE

Jeg for Barnet skal sørge.

SUZUKI

Jeg tror Dem.

Men De maa ikke være her til Stede

i det tunge Øjeblik — kun jeg!

Hun vil jamre og græde —

BUTTERFLY

(kalder indenfor)

Suzuki! Suzuki! hvor er Du?

Suzuki!

SUZUKI

Jeg er her.

Jeg beder. Og jeg gør lidt i Orden.

(Iler til Døren for at hindre Butterfly i at komme ind.)

Nej, vent dog! bliv deroppe! vent!

BUTTERFLY

(søger i stærk Bevægelse, henrykt, rundt om i Værelset)

Han er her! han er her!

Hvor har han skjult sig? — hvor
dog —?

(opdager Konsulen)

Konsul Sharpless! — Men hvor er —?

hvor er —?

(søger paany)

Han er her ikke.

(opdager Kate)

Den Dame? hvad vil hun *mig*?

— Ingen svarer! —

(Til Suzuki)

Hvorfor i Taarer?

(Da Sharpless nærmer sig, farer hun sammen)

Nej, svar kun ikke, stille!

Jeg kunde falde død om — her —
i samme Øjeblik.

(Til Suzuki)

Du, Suzuki, Du holder jo af mig —
tør dine Øjne —

og svar mig oprigtigt: ja, eller nej —
men sagte —: lever han?

SUZUKI

Ja.

BUTTERFLY

— men kommer ikke mer?

Har de sagt det?

SUZUKI

(tier)

BUTTERFLY

(ærgelig over hendes Tavshed)

Vespe!

Kan Du ikke svare?

SUZUKI

Aldrig mer.

BUTTERFLY

Men han *er* her med Skibet?

SUZUKI

Ja.

BUTTERFLY

Og denne Dame, der gør mig saa
angst,

hvad vil hun her?

SHARPLESS

Hun er den uskyldige Aarsag
i al Deres Smerte.

Tilgiv hende.

BUTTERFLY

(skriger)

Hans Hustru!

Alt er nu forbi — der er Ingenting
mere —

SHARPLESS

Fat Mod!

BUTTERFLY

Og nu kommer de her for at hente
mit Barn —?

SHARPLESS

Bring for hans egen Skyld
det tunge Offer.

BUTTERFLY

Jeg stakkels Mo'er!

— forlade mit eget Barn!

(staar ubevægelig)

Godt. Lad det ske.

Han er min Herre.

KATE

Og kan De *mig* tilgive, Butterfly?

BUTTERFLY

Under den vide Himmel
ingen Lykke med Deres kan lignede.

Gid den maa vare!

Tænk ikke mer paa *mig*.

KATE

(til Sharpless)

Den Ulykkelige!

SHARPLESS

Mit Hjerter bløder.

KATE

Tror De, hun gi'er os sit Barn?

BUTTERFLY

(hører hendes Ord, siger højtideligt)

Til ham kan jeg det give,
naar han det selv vil hente.
Om en halv Times Tid kan han komme!

(Sharpless og Kate gaar bort. Butterfly synker grædende sammen.)

FJERDE SCENE

Butterfly. Suzuki.

SUZUKI

(bøjer sig over hende)

Som en fangen Fugl med sin Vinge
angst hendes Hjerter slaar.

BUTTERFLY

(kommer til sig selv, ser, at det er blevet Dag)

Altfor lyst
er der derude.

Og altfor meget Foraar.

Luk dog!

(Suzuki lukker Vinduer og Døre, saa at Værelset næsten bliver mørkt.)

BUTTERFLY

Hvor er vel Drengen?

SUZUKI

Han leger. Vil Du se ham?

BUTTERFLY

Nej, lad ham lege.

Gaa og hold ham med Selskab.

SUZUKI

(grædende)

Jeg bliver hos Dig.

BUTTERFLY

(klapper i Hænderne)

Gaa! Gør, som jeg siger.

(Hun løfter den grædende Suzuki op og skubber hende ud ad Døren.)

FEMTE SCENE

Butterfly. Barnet.

(Butterfly knæler foran Buddhas Billede. Derpaa tager hun et hvidt Slør ud af sit Skab og kaster det over Skærmbordet. Tager saa Kniven frem, kysser ærbødigt dens Klinge og læser de Ord, der staar paa den.)

BUTTERFLY

Den dø med Ære,
som ej længer kan leve med Ære!

(Hun sætter Kniven for Struben.

Da aabnes Døren, og man ser Suzuki skyde Barnet ind til Moderen. Den Lille løber med udstrakte Arme hen til Butterfly, som lader Kniven falde og omfavner og kysser Barnet med stor Heftighed.)

BUTTERFLY

Du — du — du —!

du lille Jesusbarn!

Mit helligste i Livet!

skjær som Lillier og Roser!

Aldrig skal Du det vide —:

for Dig —

for dine rene Øjnes Skyld —

dør Butterfly,

at til det fjerne Land

Du bort kan drage

uden at maatte angre —

engang i Tiden —

at Du din Mo'er forlod.

O, Du mit Alt i Verden,

som Himlen selv har sendt mig —

se mig fast i mit Øje,

at et Billed af mit Ansigt

i dit Minde maa bevares!

Se paa mig!

Lev vel, mit Hjerter!

min eneste Du! — —

Gaa og leg!

(Hun sætter Barnet paa en Maatte, saa at det vender Ansigtet bort, giver det et lille amerikansk Flag i Haanden og en Dukke til at lege med, medens

MADAME BUTTERFLY

hun ganske blidt binder et Tørklæde for Øjnene af det. Derpaa tager hun Kniven op, og med Blikket bestandig fæstet paa Drengen gaar hun bag ved Skærmbærdet. Man hører Kniven falde til Jorden, medens det store hvide Slør forsvinder, ligesom trukket bort af en usynlig Haand. Butterfly slæber sig frem, med Sløret viklet om Halsen. Med et mat Smil vinker hun til Barnet, kryber hen til det og har just saa megen Kraft tilbage, at hun kan omfavne det. Derpaa falder hun om ved Siden af det.

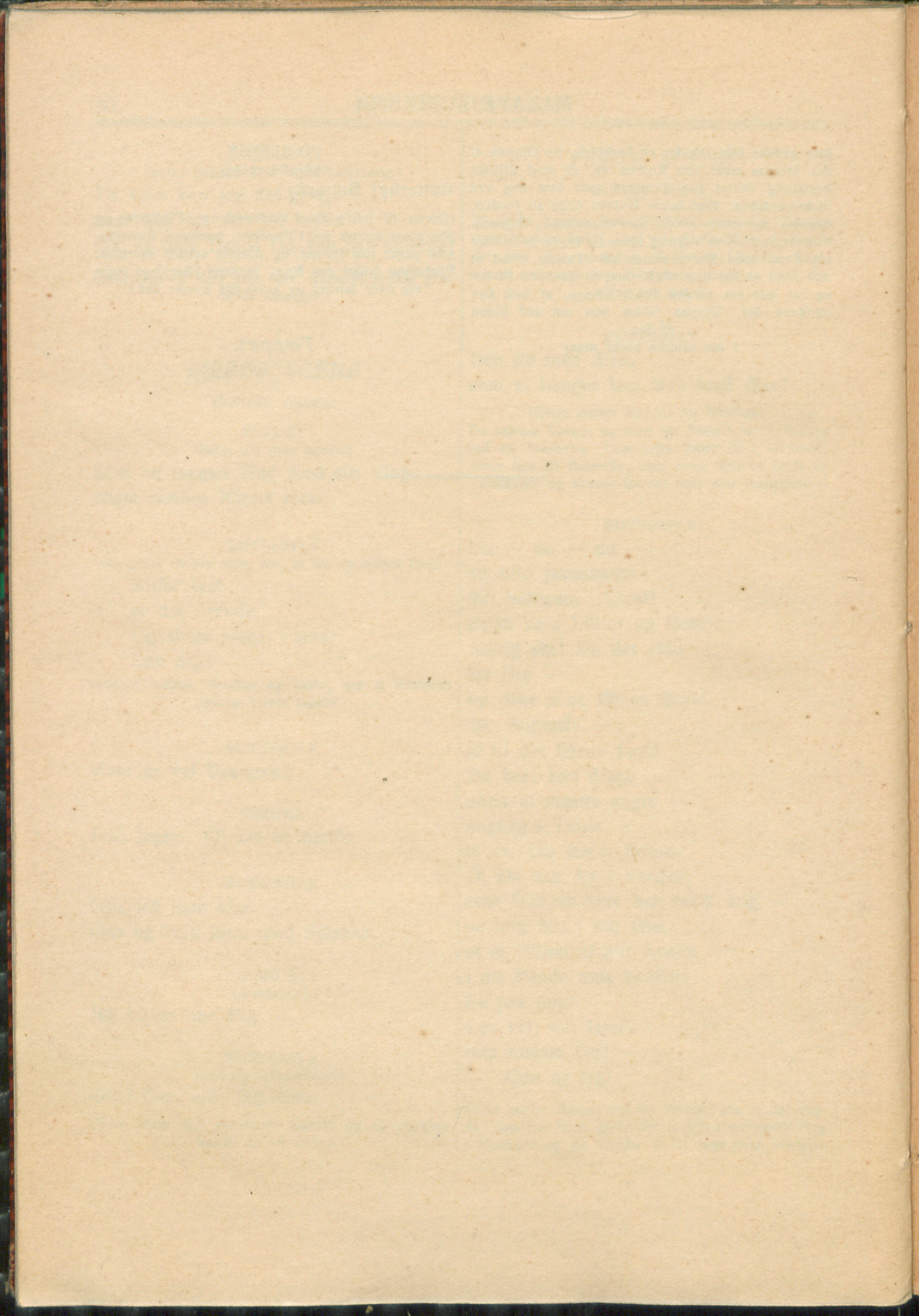
I det samme hører man)

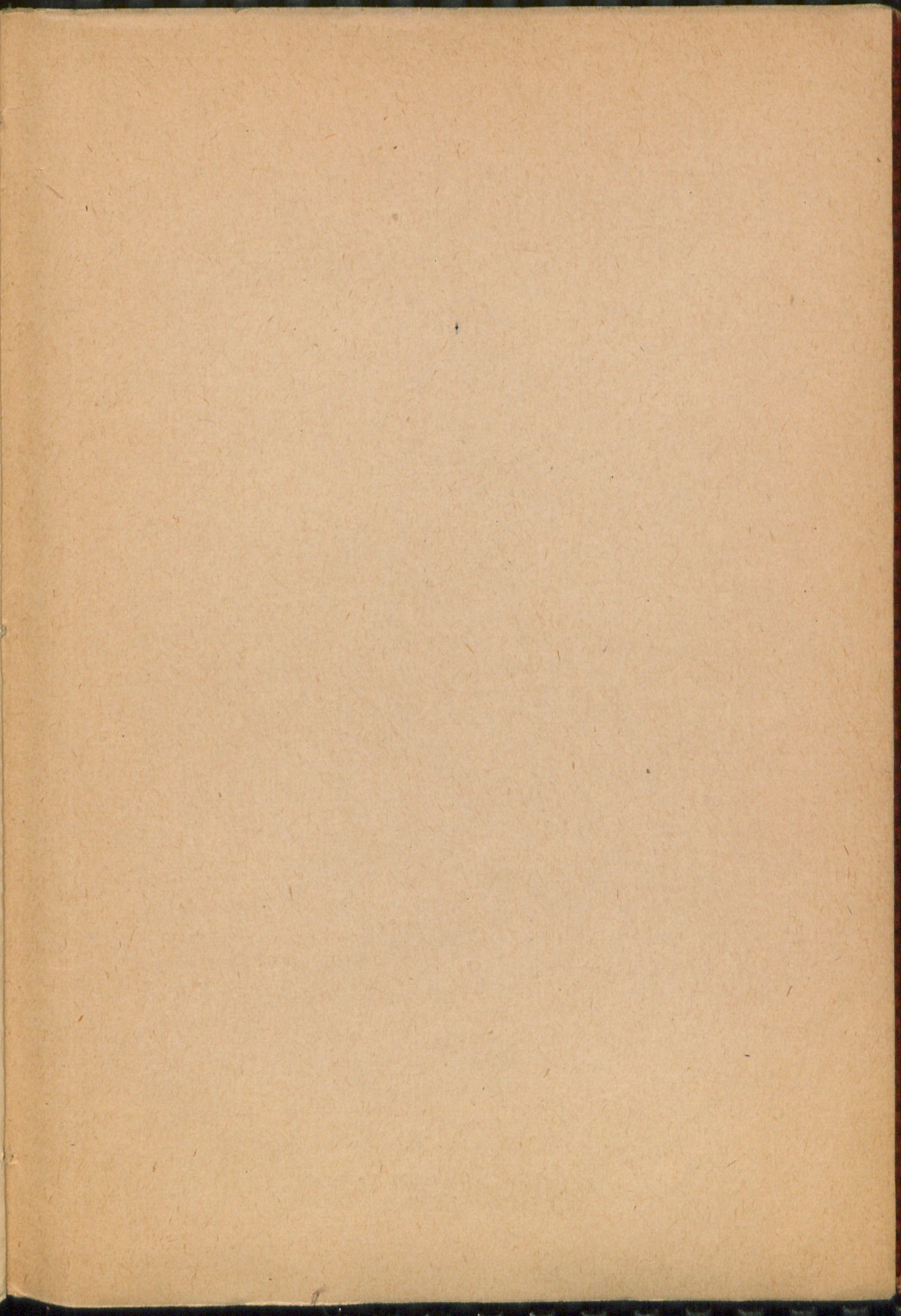
PINKERTON
(udenfor raabe)

Butterfly! Butterfly!

(Døren til højre rives voldsomt op. Pinkerton og Sharpless styrter ind i Værelset, henimod Butterfly, som peger paa Barnet og døende synker sammen. Pinkerton falder paa Knæ, medens Sharpless bøjer sig over Barnet og hulkende kysser det.)

Tæppet.

GYLDENDALSKE
BOGHADEL

GYLDENDALS FORLAGSTRYKKERI
KØBENHAVN

